

Tylko przy ścisłym stosowaniu się do przepisów co do użycia diety następuje żądane
:: działanie. Zmiany w sposobie podawania czynią u osesków rezultat wątpliwym. ::

Mleko białkowe

wedle Prof. Dra Finkelsteina i Dra Ludwika F. Meyera

dostarcza się tylko w stanie skoncentrowanym w puszkach po 350 gr. (z niebieskimi paskami zamykającymi).

Mleko białkowe **gotowe do picia** zawiera 3% białka, 2,5% tłuszczu, 1,3—1,5 cukru mlecznego, 0,4—0,5% popiołu. Kaloryi w litrze około 450. Posiada wyższą zawartość kwasu aniżeli mleko krowie. (Krowie mleko zawiera ok. 3% białka, 3% tłuszczu, 4,5% cukru mlecznego, 0,75% popiołu. Kaloryi w litrze około 600).

Przed podaniem należy zawartość puszkę zakłócić. Ilość potrzebną na jeden raz, **rozcieńczoną równą ilością ciepłej, przedtem ugotowanej wody** należy ogrzać do ciepłoty ciała (za silnie rozgrzana może szkodzić) i powtórnie nią potrząsać. Zawartość jednej puszkę daje $\frac{7}{10}$ litra..

Zapasy należy przechowywać w chłodnym miejscu, gdzie się bardzo długo utrzymuje.

Przy staniu wydziela się serwatka, którą usuwa się przez potrząsanie lub zamieszanie.

Ogólne przepisy dla użycia.

Mleko białkowe jest wskazane **we wszystkich stanach, połączonych z biegunką.**

Mleko białkowe powinno być użyte z dodatkiem ciągle rosnących ilości węglowodanów, a to cukru lub też (dla dzieci powyżej 3 miesięcy) mąki lub mączki dziecięcej. Dodatki te miesza się z małą ilością (3 łyżki stołowe) wody, przeznaczonej do rozcieńczenia, gotuje się i dodaje do mleka. Dla dalszego osłodzenia można ewent. dać nieco sacharyny.

Stosowanie cukru mlecznego nie jest godnem polecenia, bo wywołuje często nawroty; także mialkiego cukru nie należy w cięższych przypadkach stosować. Najpewniejszymi są **przetwory maltozy** n. p. cukier Soxlehta, Soxhletha ulepszone zupa Liebiga, lub Löfflunda maltoza *). Osekom daje się mleko białkowe w szybko rosnących ilościach i dodaje się z początku na 100 g. (= 6 kresek) mleka białkowego, na koniec noża 1—2 g. cukru lub mąki, poczem zwiększa się możliwie prędko ilość dodatków, aż następuje przyrost wagi ciała, co następuje zwykle przy 3—5% (półpełna lub pełna łyżeczka od herbaty na 100 g.).

Jeżeli przyrost na wadze, mimo nieczystego wypróżnienia i dobrego stanu ogólnego — nie następuje w sposób pożądanym, można zwiększyć dodatek cukru aż do pełnej łyżeczki (= 8 g.) na 100 g. mleka białkowego i nawet o więcej. U osesków powyżej 3 miesięcy zaleca się oprócz dodatku cukru także dodatek mąki z 2—3 łyżeczek (10—15 g.) na całodzienną ilość. W ten sposób należy postępować nawet wtedy, gdy stolce są rzadkie i śluzowe.

Taksamo nie należy zmniejszać ilości mleka białkowego i cukru i czekać spokojnie, gdy w stanie ozdrowienia po początkowym polepszeniu znowu wystąpią częstsze wypróżnienia. Po jakimś czasie następuje zwykle polepszenie. W obu przypadkach nie chodzi zawsze tylko o zaburzenia w odżywianiu, ale o biegunkę na tle zakaźnym. Tylko przy utrzymującym się spadku na wadze w ciężkich objawach ogólnych, musi się stosownie do przypadku zmniejszyć ilości podawanego mleka i cukru.

*) Löfflunda maltoza odżywcza (Löfflunds Nährmaltose) waży połowę tego co przetwory Soxlehta i dlatego należy przy dawkowaniu na łyżeczki brać dwa razy tyle.

Na ogół nie ma błędu, któryby tak czynił wątpliwą skuteczność mleka białkowego, jak za długo trwające podupadłe odżywienie i niedostateczny przydatek węglowodanów.

Postępowanie u osesków.

z mlekiem białkowym, rozcieńczonym po równej części z wodą.

a) **przy niestrawności i biegunkach w przebiegu zakażenia**: 6 godzin herbata osłodzona sacharyną, poczem rozpoczyna się od 300 g. ($\frac{3}{10}$ litra) mleka białkowego, podzielonego na 5—6 porcyi (každorazowo 50—60 g. = 3—3½ kresek) do tego herbaty ile się chce (z sacharyną).

W następnych dniach szybkie zwiększanie się dawek, aż do ilości dziennej 180—200 g. ($\frac{1}{5}$ litra) mleka białkowego na kilogram wagi ciała. Dodatek cukru jak wyżej; przy starszych oseskach także zaraz 10 g. mąki dziennie.

b) **przy nieżyciu jelit i choleryze dzieci**: 12—24 godzin herbata, potem przez jeden cały dzień 10 razy łyżeczka mleka białkowego z dużą ilością herbaty. Następnie zwiększa się ilość mleka białkowego dziennie o 50 g. (3 kreski), aż stolce są mniej częste, następnie dziennie 100 g. (3 kreski) mleka białkowego więcej aż do 180—200 g. ($\frac{1}{5}$ litra) na kilo wagi i dzień. Mąkę i cukier jak przedtem. Ilość porcyi zmniejsza się zwolna na 5—6.

c) **przy zaniku** (dekompozycyi). Postępowanie jak przy dyspepsyi, możliwie szybkie zwiększanie dawek nawet przy niezadowolniającym wyglądzie stolców (i szybki, ostrożny dodatek cukru) konieczny w tym wypadku z powodu zwiększonego niebezpieczeństwa połączonego z niedostatecznym odżywieniem.

Należy zwrócić w tem miejscu uwagę, że w pierwszych dniach waga ciała dalej spada i dziecko podczas tego jeszcze nie wygląda lepiej niż przedtem.

W wielu przypadkach można rozpocząć stosowaniem większej ilości, aniżeli podano wyżej i szybcie można przydawać.

Ogólna ilość mleka białkowego nie powinna nawet u dzieci ważących ponad 5 klgr. wynosić więcej niż 1 litr na dzień. Po ustaniu biegunki można podawać starszym dzieciom wkrótce zwyczajną żywność (rosół, jarzyny, kompot, kaszkę).

Czas trwania żywienia osesków mlekiem białkowym.

U oseska powyżej 3 miesięcy można już po 6—8 tygodniach, u młodszego po 10 tygodniach uważać ozdrowienie są tak dalece posunięte, że zwyczajne mleko rozcieńczone (stosownie do wieku dziecka) bywa już dobrze znoszone. Odłączenie następuje najlepiej w ten sposób, że się wszystkie flaszki mleka białkowego zastępuje odrazu rozcieńczonym mlekiem. W razie nawrotu, należy powrócić znowu do mleka białkowego.

II *W leczeniu dorosłych i większych dzieci można z pożytkiem stosować skoncentrowane mleko białkowe.*

Jedynie uprawniony wytwórca

M. Töpfer Trockenmilchwerke

G. m. b. H.

Böhlen bei Rötha i. Sa.

➡ Otrzymuje się we wszystkich aptekach i drogueryach. ➡

Główny zastępca na Austro-Węgry i kraje bałkańskie

Michał Segel, Wiedeń IX, Grüne Torgasse 24.
Telefon Nr. 14373.

Piśmiennictwo.

1. **Prof. Dr. H. Finkelstein und Dr. L. F. Meyer, Berlin.** „Über Eiweissmilch“. Ein Beitrag zum Problem der künstlichen Ernährung. Jahrbuch für Kinderheilkunde. Band 71. (Monographie bei S. Karger-Berlin).
„Über Ernährung magendarmkranker Kinder mit Eiweissmilch“. Vortrag in der Berliner medizinischen Gesellschaft. Berliner klinische Wochenschrift 1910, Nr 25. Diskussion: Berliner klinischer Wochenschrift 1910. S. 1194.
„Zur Technik und Indikation der Ernährung mit Eiweissmilch“. Münchener medizinische Wochenschrift 1910, S. 1194.
2. **Dr. Birk.** (Aus dem Kaiserin Auguste Viktoriahaus zur Bekämpfung der Säuglingssterblichkeit). „Ernährungsversuche mit Eiweissmilch“. Monatsschrift für Kinderheilkunde 1910, Nr. 3.
3. **Prof. Dr. Pfaundler-München.** „Jahreskurse für ärztliche Fortbildung“. Juniheft 1910. (München Verlag Lehmann).
4. **Dr. Bramüller.** (v. Oppenheim'sches Kinderspital Köln.). „Über toxische Zuckerwirkung nach Eiweissmilchernährung“. Münchener medizinische Wochenschrift 1910, Nr. 3
5. **Dr. Nothmann.** (Gisela-Kinderspital, München.) „Einige Erfahrungen über die Ernährung kranker Säuglinge mit Eiweissmilch“. Vortrag. Ref. Jahrbuch für Kinderheilkunde. Band 72, S. 347.
6. **Dr. E. Welde.** (Dresdner Säuglingsheim). „Erfahrungen mit Eiweissmilch“. Therapeutische Monatshefte 1911, Februar.
7. **Dr. von Reuss.** (St. Anna-Kinderspital, Wien). Vortrag in der Wiener Gesellschaft für innere Medizin und Kinderheilkunde. Ref. Münchener medizinische Wochenschrift 1911, Nr. 4. S. 228. Wiener klinische Wochenschrift 1911, S. 2188.
8. **Versammlung Sächsisch-Thüringischer Kinderärzte (Halle).** Ref. Deutsche medizinische Wochenschrift 1911, Nr. 5, S. 237.
9. **Dr. Grosser.** (Krankenklinik des Städtischen Krankenhauses, Frankfurt a. M.) „Erfahrungen mit Eiweissmilch“. Vortrag im ärztlichen Verein, Frankfurt a. M.) Ref. Münchener medizinische Wochenschrift 1911, Nr. 13, S. 707 und „Arbeiten zum zehnjährigen Bestehen des Kinderasyls der Stadt Berlin“ 1911, S. 66
10. **Prof. Dr. Siegert-Köln.** „Die Eiweissmilch und die verschiedenen Vorschriften über ihre Anwendung beim kranken Säugling“. Münchener Medizinische Wochenschrift 1911, Nr 14, S. 747.
11. **Dr. L. Rollet.** (Universitäts-Poliklinik für kranke Kinder an der königl. Charité, Berlin, Direktor Geh. Rat Prof. Dr. Heubner). „Poliklinische Erfahrungen über die Ernährung mit Eiweissmilch“. Berliner klinische Wochenschrift 1911, Nr. 19, S. 835.
12. **Prof. Dr. Koeppe-Giessen.** „Über Säuglingsernährung, Erfahrungen und Fortschritte in den letzten Jahren“. „Deutsche medizinische Wochenschrift 1911“, Nr. 39.
13. **Dr. K. Stolte.** (Strassburger Universitäts-Kinderklinik). „Über die Bedingungen für das Zustandekommen fester Stühle beim Säugling Jahrbuch für Kinderheilkunde Bd. 74, S. 367.
14. **Dr. A. Benfey-Berlin.** „Zur Ernährung Neugeborener mit Eiweissmilch“, Jahrbuch für Kinderheilkunde 1912, Band 25, S. 280.
15. **Dr. C. Beck-Frankfurt a. M.** „Über Ernährung magendarmkranker Säuglinge mit Eiweissmilch“. Jahrbuch für Kinderheilkunde 1912, Band 25, S. 315 und Klinisch-therapeutische Wochenschrift 1911 Nr. 25.
16. **Dr. L. F. Meyer-Berlin,** „Über Eiweissmilch als Säuglings-Diätetikum in der Hand des prakt. Arztes“. Mediz. Reform 1912, Seite 174.
17. **Dr. F. v. Torday-Budapest.** „Eiweissmilch bei Pädotropie“. Budapesti orovosi ujság 1912. S. 21.
18. **Prof. Dr. Langstein-Berlin.** Jahreskurse für ärztliche Fortbildung, Juniheft, 1912 und Juniheft 1913. (München, Verlag Lehmann).
19. **Dr. Hirsch-Wiesbaden.** Jahresbericht 1912 der Städt. Mutterberatungsstelle Wiesbaden.
20. **Prof. Dr. J. Cassel-Berlin.** „Erfahrungen mit Eiweissmilch“. Archiv für Kinderheilkunde, Band LVIII. Heft. 4/6 1912.
21. **Priv. Doz. Dr. W. Birk-Kiel.** „Der Gebrauch von Abführmitteln und Stopfmitteln im Kindesalter“. Deutsche Mediz. Wochenschrift 1913 Nr. 27. S. 1289.

Zobacz następnie nowsze podręczniki dla pediatrów.

